

Rànking de les Universitaris Americanes: en podem aprendre alguna cosa?

Moltes característiques són comunes a la societat europea i a l'americana. D'altres, però, són ben diferents, a vegades fins i tot difícils d'entendre. Una n'és l'elevat esperit competitiu. Tothom vol ser el primer en alguna cosa. I es que de fet, segurament que en pot ser, el problema és que cal trobar en què.

Les universitats americanes també volen destacar unes pel cim de les altres. Ho volen fer per prestigi, perquè s'hi juguen el futur, perquè han de justificar diners públics o perquè han de justificar elevades matrícules; el cas és que en general accepten que se les classifiqui en rànking.

Cal tenir en compte que el sistema universitari americà, pel que fa a l'accès als estudis des de de l'ensenyament secundari, és una mica diferent al nostre. Les universitats competeixen per atraure els estudiants amb millors notes, i els estudiants competeixen per entrar a les universitats que consideren que els poden oferir una millor sortida al món laboral o una porta a l'èxit personal. Per això els rànking tenen una importància més enllà del pur prestigi. Naturalment que el cost de la matrícula també és un element important.

Precisament durant aquests darrers dies han sortit a la llum noves edicions de diversos rànking anuals de les universitats americanes; es troben a primera vista als supermercats i a les llibreries. Tots els diaris se n'han fet ressó.

El rànking més tradicional (i segurament més elitista) és el de la revista U.S. News & World Report, que premia l'excel·lència acadèmica-investigadora, i que per tant col·loca un munt d'universitats privades, amb noms ben coneguts fins i tot fora dels ambients acadèmics, com Harvard, Stanford, Yale, el MIT o Princeton, a dalt de tot. La primera universitat pública (és a dir, amb el suport addicional financer d'un estat, perquè totes reben més o menys diners federals per a la recerca i per a beques) és la de Califòrnia-Berkeley, al lloc 20.

Un segon rànking interessant ha estat publicat per la revista Washington Monthly. A diferència del primer, aquest mira quin grau de servei a la societat americana presta cada universitat, fent-se la pregunta de què fan les

universitats per al país, en lloc de preguntar-se què fan per a l'estudiant. Per exemple, entre molts d'altres es valora la quantitat d'estudiants que forma part del Peace Corps (voluntaris per a la pau), i també de la ROTC, que és el servei militar per a universitaris. Altres elements que valora són que els estudiants becats facin tasques de servei a la comunitat, o que els estudiants amb ingressos més baixos tinguin percentatges de graduació elevats. Els valors europeus segurament porten a no estar d'acord amb valorar algun d'aquests elements, però des del punt de vista americà és ben coherent. En tot cas, el resultat és que universitats ben prestigioses canvien de lloc: per exemple, per al Washington Monthly la Vanderbilt University de Nashville no està entre les millors 30, quan en canvi per al primer rànking és la 18. Les de Princeton i Harvard també baixen apreciablement. En primer lloc s'hi situa una universitat tècnica, el Massachusetts Institute of Technology (privada), i en segon i tercer llocs els dos principals campus de la Universitat de Califòrnia (pública), Los Angeles (UCLA) i Berkeley,

Un tercer rànking, de la revista Princeton Review, contempla les universitats per aspectes més lúdics i pràctics, encara que també socials, com quina és més diversa, quina és més divertida (l'anomenada "top-party", Wisconsin-Madison), quina té els millors esports, quina valora millor els professors, quina dona millor menjar, quina té el campus més bonic, o quina és la que menys relacions té entre classes i races. Aquest rànking es fa a partir d'entrevistes amb els estudiants de les universitats, i malgrat el seu caràcter més lúdic i social, proporciona interessants elements de valoració. En cada categoria hi ha una classificació, i per a cada universitat es dona la relació de categories en què està especialment ben valorada, o pel contrari en què està especialment mal valorada.

Finalment, un quart rànking amb una visió lleugerament diferent l'ha publicat la revista Newsweek, que més aviat es fixa en petites universitats que poden comportar una excel·lent formació universitària. És a dir, que no tot és Harvard, Stanford o Berkeley. Segons aquesta revista, sembla que arriba el fi de l'elitisme, ja que la competència per ser admès no ha estat mai tan alta, i per tant hi ha bons estudiants a totes les universitats, no pas tan sols a les de més renom. Newsweek posa com a exemple d'universitats novedoses la de Califòrnia-San Diego per a la ciència, la Fisk de Nashville com a bona universitat tradicionalment per a persones de raça negra (fins a la dècada dels seixanta, però encara avui en dia), el Guilford College de Greensboro, per la seva especial conscienciació social, o la Xavier de Louisiana,

actualment tancada per la devastació de l'huracà Katrina, per la seva qualitat de cara a cursar medicina, que als USA és un estudi de postgrau.

Ès difícil saber quin dels rànking és més encertat, i segurament el més adequat per respondre la pregunta de quines són les millors universitats, demanaria una consideració global de tots els criteris dels diferents rànking.

El rànking de Newsweek fa esment de particularitats d'algunes unviersitats, remarca detalls que les fan especialment interessants. Universitats que no surten a les pel.lícules, amb un nom que no ens és gaire conegut, també asseguren una excel.lent formació i mantenen una qualitat acadèmica contrastada. Són universitats petites i mitjanes que destaquen al mapa unviersitari americà, i que demostren que, per ser bona, una Universitat no cal que sigui gran. Segurament que la Universitat de Girona en pot ser una. Com arribar-hi demana imaginació i continuar apostant per la qualitat.,

Miquel Duran, Professor de la UdG

Athens, Georgia, USA, setembre de 2005